ПАМ'ЯТАЙМО МИНУЛЕ — 200-річчя НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА 100-річчя АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ — БУДУЙМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXII. Ч. 218. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 20-го ЛИСТОПАДА 1975 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, NOVEMBER 20, 1975 No. 218. VOL. LXXXII.

Д-р Богдан Сацюк очолив лінгвістичну асоціяцію

Атланта, Джорджія. — Від 5 до 7-го листопада ц. р. відбувся тут Чотирнадцятий З'їзд Південно - східньої Лінгвістичної Конференції, яка об'єднує майже 400 науковців і викладачів із 13 стейтів цієї частини ЗСА і з островів Карібійського моря. На цьому з'їзді, д-р Богдан Сацюк, який минулого року був обраний на віце-президента, перебрав пост президента цієї професійної організації. Проф. Сацюк від 1969 року є професором лінгвістики та ібéро - романського мовознавства в університеті Флориди в Гейнзвиллі, де півтора року тому його підвищено до ранги „асошиет" професора і дано йому тепер „тенюр". Д-ра Сацюка включено до найновішого видання біо-бібліографічного Довідника Американських Учених.

Проф. д-р Богдан Сацюк

Проф. Мотря Кульчицька-Богатюк — визначним педагогом Америки

Сиракюзи, Н. И. — Проф. Мотря Кульчицька-Богатюк, голова Департаменту суспільних наук і професор еспанської мови та латино-американських студій в Марія Реджина коледжі, Сиракюзи, Н. И. від 1963 р., була найменована і поміщена в Довіднику „Визначні Педагоги Америки — 1975".

Проф. Мотря Богатюк народилася у Львові. Вищі академічні ступені одержала в Пенсильвенійському університеті з еспанської мови та латино - американських студій, в Сиракюзькому університеті з романських мов та Нюйоркському стейтовому університеті з педагогіки. Також одержала музичну стипендію і студіювала фортепіян і спів в Тексасі.

Проф. Мотря Богатюк є членом Американської Асоціяції Професорів еспанської та португальської мов, Американської Асоціяції Університетських Жінок, Сігма Дельта Пай — Еспанського Почесного Товариства, Наукового Товариства ім. Шевченка та Асоціяції Українсько-Американських Університетських Професорів, та ряду українських громадських організацій. Проф. Мотря одружена з д-ром Миколою Богатюком, професором економіки в Ле Мойн коледжі; вони є батьками трьох синів: Юрія, Андрія та Олександра.

Економіка України — новий курс в Ле Мойн коледжі

Сиракюзи, Н. И. — В весняному семестрі 1976 р. економічний департамент Ле Мойн коледжу в Сиракюзах, Н. И. впровадив новий економічний три-кредитовий курс Економіка 414 — Економіка України.

Д-р Микола Ю. Богатюк, професор економіки в Ле Мойн коледжі від 1962 р., буде викладачем цього нового курсу. Студенти з інших університетів і коледжів можуть вписатися на цей курс, за що у своїх інституціях одержать три кредити. Зацікавлені в курсі — можуть звертатися до проф. Миколи Богатюка телефонічно на: (315) 446-2262 або (315) 446-2882 екс. 495.

Українські студенти у Філядельфії здобули перше місце виставкою у 200-річчя ЗСА

Філядельфія, Па. (О. Лий). — Українських Студентський Клюб при університеті Ля Саль коледжу у Філядельфії включився у відзначування 200-річчя ЗСА і 100-річчя Українського Поселення вдалою виставкою в неділю, 9-го листопада ц. р., на терені університету в рамках т. зв. Відкритого Дня (Опен Гавз). Виставка обіймала показ українського мистецтва, головно різьби й інкрустацію, українські музичні інструменти — бандури й сопілки, та світлини, показуючи розвиток українського культурного життя у ЗСА. Влаштовано також показ українського танку.

Ця виставка українських студентів, якої темою було у 200-річчя ЗСА показати український вклад в американську культуру з нагоди 100-річчя Українського Поселення у ЗСА, виграла першу нагороду як найкраща з-поміж численних виставок інших різних груп та департаментів цілого університету. Це вже четвертий рік з черги, що Український Студентський Клюб на цьому університеті здобув першу нагороду у дуже сильній конкуренції. Допомогли у цьому українським студентам поодинокі громадяни, а зокрема крамниця Дуциловичів „Оріон", позичаючи поодинокі різьблені експонати та музичні інструменти.

Український Студентський Клюб при Ля Саль коледжу, який нараховує у цьому році 23-ох членів, очолює цього року Управа в складі: Роман Артимишин — голова, Марійка Підгірська — мистоголова, Роман Книгницький — секретар та Аніта Федак — скарбник. Опікуном й модератором Клюбу є від довшого часу проф. д-р Юрій Перфецький.

В Ірвінгтоні вшанують ісповідників

Ірвінгтон, Н. Дж. — Управа Патріярхального Т-ва — Відділ в Нюарку-Ірвінгтоні інформує, що в неділю, 23-го листопада ц. р. тут о год. 1-ій після Служби Божої в церкві св. Івана Хрестителя буде відправлена Панахида за св. п. єпископа ісповідника Владику Василя Величковського, о. Михайла Луцького і всіх замучених за Віру Христову священослужителів в Україні. Того ж дня о год. 6.30 вечором в Домівці „Чорноморської Січі" при вулиці Сенфорд відбудеться інформаційний вечір у програмі якого виступлять мгр Ева Піддубчишин, маестро Йосиф Гірняк і будуть висвітлені прозірки з Українських Днів в Римі.

Братські союзи продовжують заходи на пошану „Давньої Слави" - прапора

Медисон, Віск. — Фундація Крайового Братського Конгресу Америки, організації, яка об'єднує 99 братських союзів із загальним членством понад 10 мільйонів, в цьому також УНСоюз та три інші українські братські установи, розгортає широку акцію для офіційного визнання школи Стоні Гілл у Фредонії, Вісконсин, як місця народин „Дня Прапору", що його відзначується в цій країні 14-го червня кожного року. Раніше ц. р. проєкт Крайового Братського Конгресу одержав офіційне визнання від Адміністрації для відзначення 200-річчя Американської Незалежности (АРБА), а минулого жовтня легіслятура стейту Вісконсин, в спеціяльній проклямації звернулась до всіх громадян стейту долучитись до заходів Крайового Братського Конгресу та допомогти йому завершити проєкт до 14 червня 1976 року.

Згідно з історією, 14 червня 1885 року Бернард Сігранд, тоді 19-літній учитель в школі Стоні Гілл у Фредонії, перевів із своїми учнями першу церемонію пошанування американського прапору. Після віддання салюту прапорові, розміром 10 інчів із 38-ма зірками, учні зложили його у пляшку та поставили на письмовий столик Б. Сігранда для повторення церемонії в наступному році. В 1916 році Б. Сігранд, тоді вже доктор-дентист, добився від президента Вудро Вілсона проклямації, яка визначила 14-го червня „Днем Прапора", і від цього часу цей день святкується кожного року в цілій країні. Від 1949-го року Крайовий Братський Конгрес Америки влаштовує спеціяльну церемонію 14-го червня біля школи у Фредонії, закінчуючи в цей спосіб відзначення „Крайового Братського Тижня" в дусі фратерналізму і патріотизму.

В 1976-му році Крайовий Братський Союз плянує відбути величаві святкування біля школи Стоні Гілл у Фредонії, в яких візьме участь Президент ЗСА. Крім американського прапору, який повіватиме на великому машті біля школи, будуть вивішені прапори всіх 50-ох стейтів Америки та прапор з офіційною емблемою відзначення 200-річчя американської незалежности. Плянується рівнож великий концерт - фестиваль, темою якого буде „Салют американському прапорові".

Молодий українець переміг у виборах до Міської Ради Ню Бритен

Ню Бритен, Конн. — Володимир Хлебович, 23-літній студент права, став першим українцем, членом Міської Ради цього індустріяльного міста в центральному Коннектікат. У виборах 4-го листопада, В. Хлебович одержав 13,352 голоси, здобуваючи третє місце на списку кандидатів, з яких 15 обрано до Міської Ради. В праймеріз Демократичної партії минулого вересня В. Хлебович здобув дев'яте місце серед 45-ох кандидатів, кваліфікуючись в цей спосіб до головних виборів.

В. Хлебович закінчив коледж Френкліна і Маршала в Ленкестері, Па., одержуючи диплом кум лявде. Тепер він є на третьому році правничих студій в університеті Коннектікат, який нагородив його стипендією.

Володимир є сином Петра і бл. п. Катерини з дому Дубер Хлебовичів. Він є членом 254-го Відділу УНСоюзу, секретарем якого є Василь Романишин.

Володимир Хлебович

Цієї неділі в Ню Йорку відбудеться музичне матіне з виступом молодих талантів

Ню Йорк, Н. И. — Традиційне музичне матіне, що його кожного року влаштовує 72-ий Відділ Союзу Українок Америки, відбудеться в неділю, 23 листопада, о годині 3-ій по полудні, в Українському Інституті Америки, 2 Ист 79-та вулиця.

Головною ціллю музичних матіне є дати можливість молодим, ще мало відомим, але талановитим українським артистам виступити перед українською публікою. В цьому році, з уваги на Міжнародний Рік Жінки, організатори імпрези рішили відмітити його врученням почесних грамот двом молодим українським жінкам - професіоналісткам за їхні осяги в науковій ділянці.

В цьогорічному матіне виступають дві молоді українки: Інка Рудницька, піяністка з Вінніпегу, яка від цю пору працює над магістерським дипломом у славній музичній школі Джуліярд в Ню Йорку, і Елена Геймур, сопрано, студентка музики і фортепіяну в Мангеттен Скул оф Мюзик. Обидві артистки вже виступали з концертами в інших містах ЗСА і Канади. Фортепіяновий акомпаньямент для обох артисток виконає Дозя Сигіда.

З-посеред численних кандидаток на відмічення за осяги в науковій ділянці, 72-ий Відділ СУА вибрав дві молоді українки з третього покоління: д-р Джорджію Фисаник - Енглбот, яка одержавши докторат з хемії в Принстонському університеті, працює в лябораторії Белл Телефон в Ню Джерзі над дослідами міжмолекулярної дії; і д-р Джови Робертс, яка здобула докторат з органічної хемії в університеті Ст. Джонс в Ню Йорку і тепер є викладачем у Фордгам університеті та працює над дослідами пістряка. Обидві професіоналістки мають за собою ряд опублікованих наукових праць.

Музичним матіне проводитимуть пані Анна Безко і Олена Процюк.

Сенат схвалив 90.7 більйона долярів на державну оборону

Вашінгтон. — У вівторок, 18 листопада, Сенат 87-ма голосами проти 7-ох проголосував законопроєкт, який на державну оборону пропонує призначити 90.7 більйона долярів. Ця сума є на 7 більйонів менша від тієї, яку запропонував Білий Дім, але на 564 мільйонів більша ніж та, яку схвалила Палата Репрезентантів. Сенатський законопроєкт тепер пішов до спільної комісії обох Палат Конгресу для полагодження розбіжностей.

Того самого дня Сенат 95 голосами проти 2-ох затвердив Доналда Г. Рамсфелда на пост секретаря оборони. Рамсфелд перебрав цей пост після того, як президент Джералд Форд звільнив з нього Джеймса Шлесінджера. Тоді, коли Шлесінджер гостро критикував всі пропозиції законодавців зменшити оборонний бюджет ЗСА, твердячи, що це може спричинитися до мілітарної переваги Совєтського Союзу, Рамсфелд натякнув, що погодиться із зменшеннями, проголосованими Конгресом.

Уряд і Конгрес ЗСА мають проблеми з порушниками людських прав

Вашінгтон. — Державний департамент повідомив Конгрес, що не може додержатися резолюції законодавців, яка вимагала, щоб Уряд повідомляв про те, які держави одержують військову допомогу від ЗСА, але „поголовно порушують людські права". Свою відмову передавати такі інформації Конгресові Державний департамент пояснював тим, що так багато держав у світі в більшій чи меншій мірі порушують людські права, що неможливо „об'єктивно встановити" котрі із них більше винуваті, а котрі менше. У 1974-му році Конгрес схвалив резолюцію, яка закликала Президента зменшити, або цілком припинити військову допомогу країнам, які „постійно порушують людські права". Резолюція також вимагала, що якщо існують „надзвичайні причини „чому уряд ЗСА думає продовжувати допомогу країнам, які порушують ці права, то Білий Дім повинен пояснити ці причини законодавцям. Спершу Державний департамент плянував передавати Конгресові точні списки держав, які порушують до якоїсь міри людські права, але які задля безпеки ЗСА та власної все одно повинні одержувати мілітарну допомогу. Однак, державний секретар Кіссінджер, в порозумінню з американськими амбасадорами в різних державах світу, прийшов до переконання, що з уваги на те, що людські права нарушують не тільки потенціяльні вороги Америки, тобто держави комуністичного бльоку, але також деякі союзники ЗСА, було б неспраедливо виготовляти списки, на яких були б названі тільки союзники Америки. Тому Державний департамент рішив не передавати таких списків Конгресові, щоб мість позакулісово впливати на деяких своїх союзників, щоб припинили порушування людських прав.

Нобелівський Комітет обурений відношенням совєтського уряду до Сахарова

Осльо. — Нобелівський Комітет, довідавшись про відмову совєтського уряду видати академікові Андреєві Сахарову виїздну візу до Осльо, щоб особисто прийняти признану йому нагороду миру, вислав протестного листа на адресу генерального секретаря ЦК КПСС Леоніда Брежнєва, в якому висловлено обурення з приводу цієї відмови і пригадується, що цим поступуванням Совєтський Союз грубо нарушує домовленість Европейської Конференції для справ безпеки і співробітництва. Комітет осудив це поступування також публічно, заявляючи: „В часі Гельсінської конференції і після неї в промовах совєтських лідерів можна було відчути янгольські співи. Результати практичних дій совєтського уряду переконали нас, що ці ілюзії були передчасними". Протестна акція західних наукових інституцій й індивідуальних науковців продовжується.

Конгрес ПЕН Клюбів домагається свободи для письменників

Відень, Австрія. — 40-ий Міжнародний Конгрес ПЕН Клюбів, який відбуває свої наради в столиці Австрії, виніс одноголосну постанову, в якій вимагається пошанування письменницьких прав і засуджується ті країни, які переслідують і судять письменників, що обороняють людські права. В окремій резолюції, прийнятій цією письменницькою організацією, говориться, що поодинокі ПЕН Клюби повинні домагатися у своїх країнах і на міжнародних форумах загарантування свободи слова і руху, як також домагатися припинення засудів тих письменників, які обороняють свої ідеї.

В Польщі вивчають творчість Симоненка і Калинця

Варшава. — Місцевий український тижневик „Наше Слово" помістив цікаву вістку про ініціятиву викладачів і студентів Інституту російської філології польського університету в Гданську, у якій говориться, що від жовтня 1973 р. до травня ц. р. група одинадцяти студентів, головно польських, кожного тижня дві години займалася вивченням української мови. Описуючи трудноші при засуванні лектурату української мови в цьому університеті, газета пише: „Інша велика трудність виникла з приводу підручника української мови. Зайняття велися українською мовою й охоплювали такі теми, як література Київської Руси, Вишенський, Сковорода, Котляревський, Шевченко, Куліш, Мирний, Франко, Леся Українка, а з новіших поетів — творчість Олександра Олеся, Василя Симоненка, Ліни Костенко та Ігоря Калинця".

Мадяри створили „Визвольну Раду Підкарпаття"

Написав: В. Шандор

Мадярська газета „Мадяр Ейлет" (Мадярське Життя) з 11-го жовтня ц. р. принесла вістку про те, що „по довгій підготовці в Клівленді створено „Визвольну Раду Підкарпаття". Завданням цієї Ради є працювати над поверненням до Мадярщини „цілого Підкарпаття", яке в 1945 р. було приєднане до Совєтського Союзу, зглядно до Української ССР.

В основу своїх домагань Рада ставить не тільки „історичне право" Мадярщини, але й господарсько політичні та стратегічні огляди, що випливають з геополітичного положення краю, який виповнює цілість у Карпатській кітловині. Без Підкарпаття не може бути миру й стабільности в Карпатській кітловині. Якраз через те поворот Підкарпаття до Мадярщини є явищем природним і відповідає клясичним життєвим інтересам Европи". Рада далі стверджує, що „русини не є тотожні з українцями. Посягання українців на Підкарпаття не має жадної основи".

Провід Ради був вибраний із еміграції русинів і мадярів у такому складі: почесний голова — д-р Я. Кручфалві, голова — д-р Золтан Конц, заступник голови — Михайло Пазуханич, головний секретар і касир — Іштван Гокні, повірений на Зах. Канаду — Золтан Штенцінгер і повірений на Европу — Ерне Ріґоні.

Ми можемо по різкому розціюванню того роду ворожі українській державній справі акції, не сміємо їх однак недоцінювати. Слідкуючи за виявами мадярських національних груп у вільному світі, хочемо ствердити, що для певних політичних концепцій в Центральній Европі, вони знаходять зрозуміння і підтримку.

Мадяри прямують до обновлення великої мадярської Свято-Стефанської держави на принципі союзу держав Дунайської кітловини, якій без Карпатської України не може творити, як вони пишуть „заокругленої цілости". Слід не забувати, що концепція союзу подунайських держав знаходить позитивні голоси навіть у чехів, які такий союз уважають однією з можливостей зміни їх сучасного положення.

Ідея союзу держав Дунайської кітловини є старої дати. Бльоки держав після Першої світової війни в Европі себе не виправдали. В наслідок німецької агресії та російсько-большевицької експансії половина Европи опинилися в орбіті СССР, а дальша половина — смертельно загрожена. Тому, підбиті народи шукають захисту в нових і більших організаційних формах, з яких однією є ідея союзу держав Дунайської кітловини.

Карпатська Україна своїм центральним положенням в Европі є дійсно важливою стратегічною частиною в системі держав Дунайської кітловини. В тім є її велике значення для української держави. Україна, за тисячу літ свого історичного розвитку перший раз дісталася через Карпати до серця Европи та великої мадярської низини. Саме проти такої дійсности є скерована акція мадярів.

Для того, щоб зискати для української державної справи народи, які тут живуть, потрібно робити наше становище, взявши до уваги державні та життьові інтереси цих менших народів. Тільки в такий спосіб зможемо побороти ворожі українській державності концепції. Українські політичні проводи мають тут гарне поле для конкретної праці в користь української державної справи.

Подані вище імена керівних органів Визвольної Ради нам нічого не кажуть і не вони важливі. Для самої справи й акції мадярів є важливіші ті невидимі чинники, що стоять поза Радою. Не так давно ми звернули увагу на сторінках „Свободи" на таку саму акцію кардинала Міндсенті після Другої світової війни, яка велася тоді на високому політичному рівні. Сучасне оформлення Ради є тільки конкретним кроком вперед тих самих чинників і в тім самим напрямі.

Карпатські українці в присутності членів колишнього Уряду й Сойму Карпатської України та представника Уряду в Празі, які живуть в ЗСА й Канаді, зібрані на своєму з'їзді в днях 22-24 вересня 1972 р. у ЗСА, скликаному Карпатським Союзом в ЗСА, прийняли відповідну Деклярацію, в якій по відношенні до посягань мадярів, сказано: „. . . рішуче протестуємо проти наголошування претенсій мадярів на територію Карпатської України, як рівнож проти свавільного включування її до складу мадярської держави". З'їзд далі рішуче заявив, що „всякі претенсії на територію Карпатської України мадярськими кругами відкидаємо, як правно й історично безпідставні".

Комуністичні верховоди вшановують себе коштом Шевченка

Канів. — За пропагування „ідеї миру, дружби народів, радянського патріотизму пролетарського інтернаціоналізму" Канівський музей - заповідник нагороджено орденом Дружби народів" — подає київська „Літературна Україна" з 17-го жовтня на першій сторінці, разом з двома великими світлинами, на жадній з яких нема Шевченка, ні навіть портрета його, а лише група кільканадцяти партійців, які з'явилися на Тарасову гору з прапором Леніна і вінками на чолі з „заступником голови Президії Верховної Ради СРСР, членом Політбюро ЦК Компартії України, голови Президії Верховної Ради УРСР І. С. Грушецьким".

В газетнім звіті про цю подію підкреслено, що Шевченко був „патріот і інтернаціоналіст" і що поетові „найпрекраснішим пам'ятником є наша радянська дійсність". На всю чималу статтю зовсім відсутній прикметник „український", він вжитий лише один раз на початку статті у фразі „великий син українського народу". І це все. Виходить, що слово „український" не радо бачиться тепер в совєтах, які його скрізь стараються заступати словами: радянський, пролетарський, соціялістичний, багатонаціональний тощо.

Із статті також довідуємося, що Музей - заповідник Тараса Шевченка за 50 років його існування відвідало 7,500.000 чоловік з 122 країн світу, що „з експозицією заповідника щорічно знайомиться понад 200 тис. відвідувачів".

ЄВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

На новому етапі

У цілком нову і — треба додати — надійну стадію ввійшли сьогодні жидівсько - українські відносини. Мимо всіх зусиль й інтриґ всіляких білих і червоних чорносотенців, мимо багатьох, накопичених головно з ініціятиви та при активній допомозі спільних ворогів, пересудів і часом навіть антагонізмів, ці жидівсько - українські взаємовідносини починають щораз більше формуватися під знаком спільної недолі та спільних інтересів.

Кажуть, що справжнього приятеля пізнається в біді. Під час свого найстрашнішого лихоліття, в період гітлерівської „остаточної розв'язки" жидівського питання в газових печах та масових могилах, сьогодні між живими ще є багато свідків, як українці ризикували власним життям, щоб рятувати своїх жидівських співмешканців від загибелі. Від Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького починаючи, а на звичайних селянах і робітниках кінчаючи, були відважні, які готові були жертвувати власним життям, щоб рятувати жидівську родину чи дитину. Очевидно, що траплялись і виїмки, але вони траплялись і між самими жидами, які пробували рятувати власне життя коштом одновірців.

Вже тодішня загальна атмосфера в жидівсько - українських відносинах мусіла затривожити червоних чорносотенців, які докладали тоді й докладають сьогодні всіх зусиль, щоб брехнями й інтриґами та всілякими фальшивими твердженнями припинити цей загрозливий для них розвиток в жидівсько - українських відносинах.

Проте, цього надійного розвитку вже не припинити. Свідчать про це численні факти із спільного для жидів і українців теперішнього совєтського дому неволі. Спільна недоля поєднала жидів і українців у совєтських концентраційних таборах і у в'язницях створила цілком виразні вузли дружби на місцях праці, поєднала їх і в совєтській людоненависницькій пропаґанді, яка тепер найбільшими ворогами рабовласницької совєтської системи проголосила жидівських „сіоністів" і українських „буржуазних націоналістів".

В Україні на широких її просторах є багато насипаних гітлерівцями і зарослих уже травою, але не забутих могил, в яких спільно спочивають кості жидівських і українських жертв нацизму. Ця спільна недоля обох народів продовжується, як згадано, в совєтських концтаборах, тюрмах та закладах для божевільних. Ця спільна недоля і спільні інтереси обидвох народів, жидівського і українського, та їх спільне бажання жити і творити на волі створили непорушну базу для теперішнього нового етапу у взаємовідносинах обох народів, який можна і треба тільки продовжувати, розвивати і скріплювати.

Жорстока дійсність

Організація Міжнародна Амнестія, яка виступає в обороні людських прав в усіх країнах світу, недавно опублікувала 154-сторінковий звіт під заголовком: „В'язні за переконання в СССР", в якому твердить, що під сучасну пору в совєтських тюрмах і концентраційних таборах перебуває коло 10,000 в'язнів, запроторених туди за їхні політичні чи релігійні переконання. Між іншим, „Міжнародна Амнестія" вже раніше опублікувала звіти про трактування політичних в'язнів в Чіле, в Еспанії та в деяких інших країнах.

Про те, що в Совєтському Союзі тепер є політичні в'язні, світ знає з багатьох інших джерел і немає сумніву, що тих в'язнів там є багато більше. Проте, звідомлення Міжнародної Амнестії про нехай тільки 10,000 совєтських політичних в'язнів є авторитетним додатковим підтвердженням існуючого стану.

Звіт Міжнародної Амнестії цікавий ще цим, що доказує, що деякі статті кримінального кодексу СССР, на підставі яких багато совєтських громадян позбавлено волі, порушують міжнародні прийняті стандарти щодо людських прав. Наприклад, звіт вказує, що протилежно до міжнародних договорів, кримінальний кодекс Совєтського Союзу називає „державною зрадою" старання продістатися за кордон, як також „зрадою" називає відмову совєтського громадянина повернутися до СССР. Міжнародна Амнестія вказує, що багато політв'язнів засуджені нібито за „поширювання наклепницьких вигадок, які знеславлюють совєтську державу та соціяльну систему". Таким чином, ця стаття кримінального кодексу не тільки дуже обмежує свободу слова, ґарантовану самою Конституцією СССР, але з уваги на дуже загальниковий характер цієї статті, совєтські судові чинники та КҐБ можуть назвати „протизаконними" будь - які заяви чи писання даної особи, з якими той чи інший суддя чи процівник КҐБ особисто не погоджується.

Дальше, звіт Міжнародної Амнестії доказує, що кримінальний кодекс Совєтського Союзу суперечить міжнародним договорам і самій совєтській Конституції щодо свободи релігії.

Міжнародна Амнестія у своєму звіті не тільки ще раз вказала, що Москва нарушує власні закони, коли засуджує невинних людей на довгі терміни ув'язнення в тюрмах, концтаборах чи закладах для умовохворих, але також доказала, що навіть самі совєтські закони порушують інтернаціонально прийняті стандарти щодо підставових людських прав. Не диво, що совєтські замилювачі очей накинулись з такою злющою лайкою на цей звіт, називаючи його „вульґарним фальсифікатом".

В дійсності, звіт Міжнародної Амнестії допомагає розвіяти дим совєтської пропаґанди, за яким скривається неймовірно жорстока дійсність.

Е. Гринишин
Архітект

НЕВИКОРИСТАНІ ПРОФЕСІЙНІ СИЛИ

У двістіріччя існування З'єднаних Стейтів Америки й у століття українського поселення у цій країні переводяться підсумки осягнень в минулому й прогнози на майбутнє у різних ділянках суспільного життя. Якщо йде мова про українське церковне будівництво у ЗСА, то воно пройшло довгий шлях. Важливим воно є тому, що на рідних землях вже немає на цьому відтинку жадного поступу, і лише на еміґрації існує під цю пору можливість дальшого розвитку, в якім повинні б були брати участь усі українські архітекти.

Впродовж початкових кількадесяти років українські еміґранти, спрагнені всього, що нагадувало б їм покинений край, намагалися будувати менше або більше успішні копії церков, які є на Україні. Це був природний наслідок носталгії, болючої у початках. Після Другої світової війни побудовано тут чимало церков.

Правило розвитку і поступу диктує, що не можна вже повторювати без кінця ті самі копії, а треба шукати нових шляхів у всяких ділянках, включно з мистецтвом і архітектурою.

Це завдання не легке в ділянці української церковної архітектури, бо, шукаючи поступу, можна легко зійти на манівці інтернаціонального стилю, який не має нічого спільного з формами українського церковного будівництва. Це тим більше важко, бо маємо модерний жельбетон і сталеві конструкції, які виеліміновують традиційний мур з каменя чи цегли. Тоді форми церкви треба вивести у тих модерних способах будівництва й тут легко зблудити.

Деякі з проєктів нових церков уже дуже віддалені у своїх формах від того, що ми привикли бачити у наших церквах, і нашим людям не легко їх сприймати і відчути. Вони до нас не промовляють.

В такому положенні перебуває парафія св. Йосафата в Рочестері, Н. Й., яка вже п'ятий рік має справу з будовою церкви. Від'ємною тут є та обставина, що парафіяни, за гроші яких мали б будувати церкву, не мають змоги висловитися в тій справі.

Сьогодні є немало українських архітектів у ЗСА, однак їх спроможності не були як слід використані, коли по війні тут будовано нові церкви. За 25 років повоєнної еміґрації лише один раз одна парафія у Міннеаполіс, Мінн., розписала конкурс на проєкт нової церкви, запрошуючи архітектів до співпраці. Тоді до участи зголосилися 22 архітекти. Але й у цім випадку не проголошено ніколи, чий проєкт був прийнятий. У двох випадках були повідомлення, але без конкурсу. Натомість деякі наші церкви проєктували (або виконували рисунки) чужинці: грек, італієць чи навіть кореєць. Той грек потрапив зробити з нашої копули якесь монгольське шатро.

Тому розвиток українського церковного будівництва у ЗСА не був повним, розвивався припадково, з малою участю наших архітектів, бо не розписувалося конкурсів. Можна побоюватися, що в майбутньому буде мало будуватися наших нових церков. Економіка вказує, що часи достатків 60-их років, здається, проминули назавжди, тож нема підстави сподіватися, на жаль, що буде ще фінансова спроможність до будування нових церков, а тим самим до розвитку нашого стилю.

Президент Португалії намагається злагіднити політичні спори

Лісбона, Португалія. — Президент Португалії Франціско да Коста Гомез, в намаганні мирним способом полагодити останні політичні спори між Комуністичною і Центровими партіями, які творять тепер більшість в уряді прем'єра Жозе Пінгеіро де Азеведо, відбув у вівторок, 18-го листопада ц. р., розмови з багатьма політичними лідерами і військовиками. Після розмови з прем'єром Азеведо, президент відбув довшу розмову з ген. Отело Сараіва де Карвальго, шефом військової розвідки, який в останньому часі сильно підтримує комуністів і ліві угрупування, та генеральним секретарем Комуністичної партії Альваром Кунгалем. Альваро Кунгаль і Октавіо Пато, якого вважають можливим наслідником Кунгаля на пості генерального секретаря Компартії Португалії, заявили президентові Ґомезові, що політичну кризу в Португалії можна розв'язати тільки тоді, коли до уряду включити більше комуністів і лівих та обмежити вплив в уряді і парляменті членів Народно-демократичної партії, яку вони вважають „ультра-правою". „Демонстранції в кінці минулого тижня, — заявив Пато, є доказом того по чиїй стороні є населення". Він рівночасно пропонував дати нагоду лівим „показати їхні здібності у розв'язці трудних політичних й економічних справ". Альваро Кунгаль переконував президента Ґомеза що Португалія „не може вже сьогодні іґнорувати комуністів, бо вони є завеликою політичною силою в країні".

К. Крупський

ОПОЗИЦІЯ, ЯКОЇ ЗНИЩИТИ НЕ МОЖНА

III

У замітці до кінцевого речення повищої цитати сказано: „За деталями в справі тієї програми, а особливо за тим, як це відображено в українській протикапіталістичній і протисталінській газеті „Вперед", дивись „Майбутнє Совєтського Союзу" (інтерв'ю з В. Вільним, молодим українським еміґрантом, прихильником „Вперед", і „Всередині Совєтського Союзу — інтерв'ю з двома українськими втікачами". (В. Вільний і А. Бабенко — український старий большевик, також прихильник „Вперед"), в „Четвертому Інтернаціоналі" (Ню Йорк), травень - червень, 1951, ст. 77-84, і вересень - жовтень, 1951, ст. 156-60, відносно)".

Наведена замітка вияснює нам, на основі яких матеріялів Сондерс зробив помилкове ствердження про те, що УПА базувала свою боротьбу на протикапіталістичній програмі і в користь соціялістичної демократії. Очевидно, що ми маємо на увазі те, що він сказав, а саме, „у післявоєнних роках".

Тоді, можливо, якийсь напрямок такої орієнтації міг існувати, як один із засобів політичної тактики УПА, але не як основна тенденція. Сондерс зробив закид Бриґітті Ґерлянд за те, що вона не унаявнила згаданих ним тенденцій, на яких УПА мала, на його думку, базувати свою боротьбу. На ділі Ґерлянд не тільки не унаявнила такі тенденції, але вона заперечує їх, хоч і не прямим способом.

Це заперечення бачимо в тексті книжки „Самвидат" у розділі п. н. „Воркута (1950-53), напрямок опозиції і страйки в копальнях", (ст. 217-234) автором якого є Бриґітта Ґерлянд, член німецької комуністичної партії. Після окупації совєтами Східньої Німеччини, Ґерлянд скоро розчарувалася в комунізмі. Її заарештували і заслали на Воркуту, де Ґерлянд перебула 8 років. На основі амнестії Маленкова вона була звільнена з тюрми, а в 1955 році в Штутґарті появилась її книжка. Частина її книжки друкувалася в американському соціялістичному тижневику „Мілітарист". Тут Ґерлянд в основному зупинилась на описі жорстокости совєтського терору і як приклад жертви того терору вказала на Західню Україну. Названий розділ книжки починається так:

„В 1939 р., коли Сталін і Гітлер згодились розділити між собою Сх. Европу, совєтська армія вступила на Волинь, Галичину, Буковину і Бесарабію; тоді піднеслась занавіса нової дії української драми — найбільш трагічної і кривавої в історії".

А дальше, Ґерлянд описує те, як Україна переходила з рук і терору одного „визволителя" в руки і під терор другого. Українці, каже вона, інстинктовно ненавиділи росіян, які в очах українців символізували комунізм, а жорстокий терор став причиною спротиву українців, яким німці по радіо обіцювали допомогу. На жаль, потім виявилось, що німці також брутально знехтували право українського народу на самовизначення. В критичний час український спротив звертав свої очі на Захід, звідки також доходили вістки про допомогу та надії на те, що Захід вдарить на Совєтський Союз. Кінець був сумний і трагічний, бо українцями заповнились російські тюрми і концтабори, де українці, пропорційно, творили більшість.

Ґерлянд виразно стверджує, що український спротив в основному рекрутувався із сільського елементу, який завзято обороняв капіталістичну форму права приватної власности. Тут Ґерлянд промовляє переконливіше від Сондерса і цим заперечує його помилкове твердження, що немов би то УПА базувала свою боротьбу на „протикапіталістичних тенденціях". (Назва книжки Бриґітти Ґерлянд „Die Hoelle ist Ganz Anders" — „Пекло є зовсім іншим").

Не можемо поминути частини книжки п. н. „Нові процеси тільки починаються", яка написана нашим великим героєм і мучеником Валентином Морозом. На вступі цього 5-сторінкового розділу є слідуючий коментар: „Валентин Мороз був арештований у серпні 1965 р. серед хвилі переслідувань, яка захопила декілька десятків українських інтелектуалістів, посуджених у поширюванні поглядів „буржуазного націоналізму". Після відбуття чотирьох років в мордовському таборі тяжкої праці, Мороза звільнили, але вкоротці знову арештували його і на таємному суді засудили на 8 років ув'язнення, з чого три роки в спеціяльному таборі суворого режиму і на 5 років заслання. Його заява на суді, надрукована нижче, є особливо важливою саме як достовірний вияв розвитку сил масового руху в Совєтському Союзі, руху, якого не зможуть зупинити ніякі репресії".

Не будемо наводити заяви Мороза, бо з нею вже запізнаний кожен українець, котрого болить недоля нашого народу в сучасній Україні.

Нам ще залишається хоч коротко згадати коментар редактора книжки Сондерса до розділу „Термідори бояться правди". Під такою назвою поміщений у книжці зміст листа проф. математики Леоніда Плюща до „Комсомольської правди". (Примітка: Сондерс каже, що під назвою „Термідори" Плющ мав на думці якісь факти або особи із совєтської історії, а ми думаємо, що він мав на думці 11-ий місяць французького революційного календаря, званого „Термідор". 9-го термідора 1794 року упадком Робесп'єра скінчився терор, але термідоріянці допустилися великих помилок у державній господарці і тим підготовили ґрунт для уряду директорії, яка в свою чергу створила пригожу ситуацію для приходу до влади Наполеона).

(Продовження буде)

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

Редаґує інж. Лев Яцкевич

ОБРИСИ МАЙБУТНЬОГО

Зайняті щоденними турботами ми несвідомі цього, що світ, в якому живемо, ввійшов вже в нову добу електронної революції, позначену цілою низкою змін в усіх ділянках нашого життя.

Рушійну силу тієї доби становить компютор, якого неймовірно скорий розвиток та його вплив на цілу систему нашого життя стає приголомшливий.

Компютор, це найбільший винахід нашого сторіччя зі соціяльного, економічного та філософічного оглядів, який матиме вирішний вплив на життя цілого людства в недалекім майбутнім.

Багато людей вважає, що наше життя в 2000-ім році буде відбиткою Орвелівського марива („Рік 1984"), основаного на системі перфорованих карт. Але багато познак вказує радше на те, що тій доктринерській ідеї завдасть нищівного удару саме компютор, що вплине на гуманізацію тієї доби, стане захисником індивідуальної свободи людини та причиниться до пацифікації воєнних інстинктів нашої плянети.

Гігантичні компютори майбутнього будуть вирішувати всі важливі політичні, соціяльні та економічні проблеми не тільки окремих народів, але цілого світу. Гроші, в теперішній формі, зникнуть цілковито з обігу, а всі грошові трансакції будуть переводитися через індивідуальні конта окремих людей за допомогою компюторів.

Також компюторові буде завдячувати людина коротший час праці, і вона решту часу зможе присвятити на дозвілля та науку. В 2000-ім році кожна людина на нашій плянеті буде ходити до школи, при чому, щонайменше 75 відс. „шкільної" науки буде становити розмова учня чи студента з його компютором. Це автоматично змінить характер та відношення учителя до учня, який стане його провідником та опікуном.

Фантастичні можливості наукового програмування компюторів в майбутності переходять межі віри та нашого сподівання. Революція компютора має дуже багато аналогій з революцією друкарської машини, бо вони обидві збагачують наше знання та роблять наше життя цікавішим і мерехтлившим. Але, коли продуктом машини є поодинока книжка, продуктом компютора є ціла бібліотека.

Запрограмовані конта в банкових компюторах — це наче друковані сторінки багатотомової книжки, складеної одними людьми для користування другим. Багато змін вже поза нами, але ще більше змін перед нами; вони грядуть на наших таки очах, та всупереч тривожному поглядові багатьох людей, приносять не загрозу, а допомогу людству.

Ми маємо дивну тенденцію вбачати постійний конфлікт поміж технологією та нашими традиційними вартостями та завжди винуватити технологію за непередбачені висліди, спричинені безконтрольним, еґоїстичним та часто - густо невмілим користуванням людини засобами тієї технології.

Ми бачимо довкруги нас скрізь продукти нашої невдачі: нашу невмілість закінчити війну, расові конфлікти поширення злиднів, занепад осередків наших міст при одночасній самотності людини та при збайдужінні натовпу. Але з цього приводу ми не можемо попадати ні у відчай, ні захоплюватися спогадами - мріями минулого, бо це може довести лише до поглиблення існуючих криз та катастрофи людства. Тому замість розпачати та захищати наші традиційні форми та засоби, слід нам вчитися, як користуватися новими засобами технології більш доцільно та економно. Минуле виявило, що людина завжди робить помилки, а її логіка не завжди спроможна найти найкращу розв'язку та дати найкраще рішення.

Тому всі важливі вирішування повинні бути доменою компютора, якого логічна система краща за людську, та, що найголовніше, позбавлена пересудів та шкідливого сантименталізму.

Компюторна логіка, запряжена до колісниці найвищих ідеалів та амбіцій людини, може стати надією на кращу долю людства в майбутнім. Багато людей, захоплених нашими простірними осягами, вірить, що найкращою розв'язкою усіх наших проблем, тепер і в майбутньому, може стати контакт з однією із заавансованих цивілізацій у Всесвіті. Можливо, що такий контакт може стати дійсністю ще до кінця нашого сторіччя, можливо, що ми навіть будемо мати змогу з ними порозумітися. Але, чи це допоможе нам розв'язати наші пекучі земні проблеми? Сумнівно.

Ф. Гойл, англійський астроном, висловив недавно погляд про те, що у Всесвіті мабуть вже існує контакт між окремими ізольованими цивілізаціями у формі радіової комунікаційної мережі, чи своєрідного „космічного телефону", до якого ми ще не маємо доступу, чи не знаємо, як до нього включитися. „Думаю, що було б відрадно знати, що ми не самотні у Всесвіті, пише Волтер Орр Робертс у статті „Людина на змінливій землі" (Амерікен Саєнтист, січень-лютий 1971), і що можемо з кимось поговорити, хто має більш заавансовану цивілізацію за нашу, але сумніваюся, чи вони зможуть нам в чомусь допомогти".

Тому краще навчитися самим, як хазяйнувати нашою плянетою, щоб її вистачило не тільки для нас самих, але і для наших нащадків.

М. Хом'як

ІРИНА ПАВЛИКОВСЬКА

(* 26 лютого 1901 — † 25 вересня 1975)

(3)

Енерґійна провідниця пані Ірина кидається на всі боки, щоб допомогти в першу чергу вдовам і сиротам та інвалідам посилками харчів та одягу від братів і сестер з-за океану, до яких шле листи, і благає порятунку. Далі об'їжджає табори переселенців у всіх трьох смугах окупації західніх альянтів, основує відділи ОУЖ, інформує про все та збирає інформації в справі переселення за океан. І так щасливо склалось, що управа Союзу Українок в ЗСА скликала Конґрес у 1948 р. до Філядельфії, на який з'явилась пані Ірина як голова ОУЖ в Німеччині. Зробила все, що тільки було можливе в її силах, щоб допомогти скитальцям, передусім матерям і дітям сиротам, старшим і хворим у їхньому переселенні. Її промова на Конґресі у Філядельфії була така переконлива, що „вся заля заливалась сльозами", як писав тоді щоденник „Свобода". І це під впливом її промов і розмов створено на тому ж Конґресі Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій, щоб зорганізовано рятувати і допомагати своїм сестрам і братам на переселенні. Після Конґресу об'їхала ЗСА і Канаду, „порушила небо і землю, щоб рятувати тих, які найбільше потребують такої допомоги, тобто вдів і сиріт. Вертаючись з успішної поїздки з-за океану, вступила до Англії, Бельгії і Франції, де нав'язала взаємини з жіночими організаціями в тих кранах та поінформувала про дійсний стан у таборах і труднощі з переселенням. Вернувшись до Німеччини, знов об'їжджає табори і звітує про пророблену працю у справі виїзду, допомоги тощо. Частинним віддзеркаленням тієї невсипущої праці є друковані звіти відділів ОУЖ в місячнику „Громадянка", яких було 72; ОУЖ мала 10.000 членів перед переселенням за океан. Виконавши гідно свій обов'язок, переїжджає у 1950 р. до Канади, бо в тому часі доня Віра з чоловіком інж. В. Куйдою переселились уже до Канади, а друг її життя інж. Юліян Павликовський помер ще в 1949 р. в Мюнхені.

Спершу замешкала з дітьми в Оттаві, пізніше переїхала з ними до Форт Саскачевану в 1954 р., 18 миль на північний схід від Едмонтону, щоб остаточно від 1971 р. замешкати в Едмонтоні з дітьми і внуками. Останніх 25 років трудолюбивого життя присвятила всеціло праці серед українського жіноцтва, зокрема в ЛУКЖ від 1954 р., яку очолювала як голова крайової управи від 1964-68 р. Як член епархіяльної управи ЛУКЖ та голова крайової управи відвідує різні відділи та епархіяльні осередки з доповідями і гутірками, в основному на ідеологічно-організаційні теми. Крім того приймала участь у міжнародних жіночих з'їздах: в Брюсселі (1953), Ню Йорку, Філядельфії, як заступниця голови на Европу, фінансова пізніше організаційна референтка і член управи СФУЖО та учасниця всіх її конґресів в роках 1948-73, далі в Дабліні (1961), Куритибі і в Римі (1967) тощо. Палким словом ширила ідеї найтіснішої співпраці в доповідях і гутірках, пером закріплювала їх у безліччі статтей в українській жіночій і загальній пресі. Є авторкою книги про український жіночий рух п. н. „На громадський шлях" (1956) та редакторкою збірника „Для Церкви, Бога і народу" (1967). За свої дійсно великі заслуги для українського жіноцтва та української спільноти в Канаді і вільному світі отримала Шевченківську медалю на Конґресі Комітету Українців Канади в 1971 р., золоту медалю від Святішого Отця папи Павла VI „За Церкву і Вселенського Архиєрея" в 1972 р. і почесне членство СФУЖО в 1973 р.

У Форті Саскачевані і в Едмонтоні була учителькою гри на фортепіяні, членом основником і членом управи Українських Музик в Едмонтоні та членом загальної фахової організації музик Альберти. Ввесь свій заробіток з навчання гри на фортепіяні пожертвувала в основному на загальні цілі, зокрема тисячу долярів жертвувала на будову проєктованого культурного осередку при катедральному храмі св. Йосафата в Едмонтоні. Як знавець народного мистецтва й етнографії була головою музейного комітету епархіяльної управи ЛУКЖ в Едмонтоні, а перед смертю кустосом цього ж музею. З метою впорядкувати музейні збірки новоствореного музею Блаженнішим патріярхом Йосифом І при церкві св. Сергія і Вакха та чудотворної ікони Жировицької Богоматері в Римі їздила туди кількакратно, бож була всеціло відданою Помісній Українській Католицькій Церкві і з цілої душі бажала завершення її патріярхальним устроєм. До останньої хвилини свого життя, вже на смертній постелі в загальній лікарні в Едмонтоні, цікавилась всіма справами ПУКЦ, зокрема раділа невимовно, коли довідалась, що з родини відомого католицького діяча і професора коледжу в Детройті Б. Л. два сини студіюють богословію в Українському Католицькому Університеті, а інший український професор університету вже з Канади віддає свого сина на богословські студії, щоб він голосив слова Христові в Помісній УКЦ під проводом Блаженнішого патріярха Йосифа І. Від 1969 р. була членкою управи Ради Українських Громадських Організацій за патріярхальний устрій в Едмонтоні, а в

(Закінчення на стор. 4-ій)

Засновано Відділ УККА в Омага, Небраска

Омагога, Небраска (В. С.) — В неділю, 26 жовтня, в парафіяльній залі відбулися основуючі Збори Відділу УККА, які відкрив голова Ініціятивного Комітету Михайло Депа, а молитву провів о. Нестор Педелевський.

Зборами проводила обрана Президія в складі: Олександер Продивус — предсідник, Антін Сокальський — заступник предсідника, Андрій Галенда і Михайло Воронець — секретарі, о. Н. Педелеський і Михайло Депа — члени Президії. На залі було 31 платників Національного датку УККА, що вплатили свої датки перед Зборами згідно з вимогою статуту, і таким чином основуючі збори були правосильні.

Присутні однодушно схвалили ініціятиву заснувати Відділу УККА і прийняли порядок нарад. Листа від Централі УККА з Ню Йорку і пояснення Статуту УККА зреферував предсідник О. Продивус. Після запитів і дискусії, обрано Управу Відділу в такому складі: Олекса Продивус — голова, Михайло Воробець — заступник голови і орг. референт, Андрій Ґаленда — секретар, Михайло Депа — скарбник, Стефанія Воробець, Марія Сематчин, Оксана Воробець — Бейкер і Олесь Продивус — члени Управи. До Контрольної Комісії увійшли: Антін Сокальський, Андрій Сематчин і Михайло Лобур, а до Товариського Суду: Михайло Гошуляк, Павло Ващишин, Іван Воробець.

Опісля Антін Сокальський подав загальні інформації про діяльність УККА на терені ЗСА, оцінюючи великі заслуги для української справи тієї репрезентації української установи в ЗСА. Арґументував потребу існування Відділу УККА в Омага, Небр., щоб кооринувати працю на демократичних принципах для добра української визвольної справи, нашої Церкви та ЗСА, де проживає багато українців. На кінець він висловив радість з приводу створення Відділу УККА в Омага і побажав успіхів новообраній Управі

Довголітній збірщик національного датку УККА П. Павцишин зложив ґратуляції Ініціятивному Комітетові, що завершив створення Відділу. Іван Воробець, порушив справу придбання більше платників УКК.

Схвалено висоту вкладки до Централі та до Відділу згідно з правильником УККА.

На кінець Зборів, новообраний голова О. Продивус подякував присутнім за зрозуміння матеріяльної і моральної підтримки для УККА і заявив, що буде робити все, що в його силах, щоб вповні оправдати довір'я громади.

Священик о. Паделевський подякував голові Ініціятивного Комітету за підготовку Основуючих Зборів та закликав до любови ближнього, бо тільки тоді може громада бути об'єднана і спільними силами працювати для загальної української визвольної справи та для добра нашої Церкви, щоб завершити її Патріярхатом. Треба змагати, щоб всі українські патріоти об'єдналися під Проводом УККА. В такому напрямі відмовлено молитву і закрито збори.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ

УНСоюзу!

Рік праці 93 Відділу СУА ім. О. Степанів у Гартфорді

Загальні Збори Відділу відбулися 2-го лютого ц. р. Делеґатами Окружної Управи були Р. Яхницька і У. Гриневич. Зборами провадила Р. Яхницька, секретарювала А. Крамар.

На зборах вибрано нову Управу у складі: Ярослава Кукіль — голова, Ірина Остап'юк — заступниця голови, Анна Крамар — секретарка, Ірина Балко — фінансова референтка, Ольга Платош — організаційна, Ірина Капустинська — реф. зв'язків, Леся Крупа, Евгенія Ковальська — культурно-освітні референтки, Ірина Скочдополь — пресова, Анастазія Мерещак, Ірина Левська, Кляра Гарасимів — господарські референтки, Катря Гадзевич і Стефанія Стасишин — референтки суспільної опіки, Анна Любинська — вільний член, Катерина Дебелюк — зв'язкова Управи. Контрольна комісія: Галина Баландюк — голова, Анна Самофал і Катря Опрisко — члени.

Нова Управа відбула 7 засідань та 3 ширших сходин. На засіданях Управи обговорювано біжучі справи, листи та обіжники з Централі та Окружної Управи і т. д. На ширших сходинах Управа Відділу повідомляла членів про працю Відділу, відбувалися гутірки на актуальні теми. Пані Катря Гадзевич прочитала спомин про М. М. Мазепу — матір гетмана Івана Мазепи, а Іван Кукіль обговорював книжку Е. Єнджеєвіча „Українські ночі або родовід ґенія".

У березні Український Студентський Клюб при коледжі в Ню Врітані, яким опікується проф. Михайло Воскобійник, звернувся до Відділу з проханням влаштувати виставку Українського Народного Мистецтва у згаданому коледжі, а з нагоди святкувань 200-ліття ЗСА та 100-ліття Українського Поселення. Улядженням виставки зайнялися Леся Крупа та Евгенія Ковальська — культурно-освітні референтки Відділу, Борис Крупа перебрав на себе мистецьке оформлення виставки. Леся Крупа посвятила багато часу і праці, щоб виставка дала перегляд найкращих зразків українського народного мистецтва. Звертали увагу відвідувачів народні строї з різних околиць України (збірка Крупи), Різьба (збірка Я. Кукіль), писанки. Виставку прикрашували образи мисткинь Ірини Зелик та Ірини Красій, різьба Федора Коршенюка. Треба підкреслити почин Л. Крупи — показати глядачам мистецькі спроби української молоді у малярстві, фотографії, різьбі. На відкритті виставки 17-го квітня були присутні президент коледжу, професори, кореспонденти, представники телевізійних станцій, які пізніше подавали прихильні коментарі про виставку.

Дня 19-го квітня Відділ приготовив товариську зустріч для членів своїх родин, приятелів, членів СУА 106 Відділу та знайомих. Програму вечора виповнили пісні, веселі скечі у виконанні союзянок. За перекускою гості забавлялися до пізнього вечора.

З нагоди другого всеукраїнського Фестивалю в Ню Джерзі наш Відділ зорганізував автобусову прогулянку. При кінці червня, з нагоди Дня Батька Відділ приготовив прогулянку до стейтового парку. І знову у товаристві широкого кола родин та приятелів весело пройшов час серед гарної природи.

У літні місяці праця Відділу припинилася, щоб дати змогу союзянкам відпочити і набрати сили до праці в осінньому сезоні.

При кінці вересня численне членство Відділу взяло участь у Маніфестації в Ню Йорку з нагоди 200-ліття ЗСА, та 100-ліття Українського Поселення та в обороні Української Жінки-Героїні, що карається в московських тюрмах. Традиційні Вишивані Вечерниці обидвох наших Відділів 106 та 93 відбулися 11-го жовтня. Заля виповнена, багато молоді і понад 50 чудових наших вишивок вишитих на сукнях, блюзках та чоловічих сорочках.

„Свято Жінки" відбулося 26-го жовтня при заповненій залі Українського Народного Дому. Програму свята відкрила голова 93-го Відділу Ярослава Кукіль, вітаючи присутніх. З черги д-р Осип Теслюк — голова Відділу УККА в Гартфорді, привітав українських жінок у цей Міжнародній Рік Жінки, головно Жінок-Героїнь, що сьогодні караються у московських тюрмах і на засланні. Вшановуючи українську жінку д-р Теслюк вручив голові 93-го Відділу Я. Кукіль китицю квітів, а вона передала її письменниці Уляні Любович, авторці книжки „Розкажу Вам про Казахстан", яка перейшла каторгу заслання.

Програму Свята виповнили доповіді Уляни Любович — „Психологічне підложжя жіночого руху" та Люби Волинець: „Участь українських жінок у міжнародних конґресах". Жіночий ансамбль під керівництвом Стефанії Пришляк відспівав кілька пісень, а молоденка, талановита Марічка Кузьма грала на скрипці при фортепіяновому супроводі Андрія Пришляка. Після закінчення програми союзянки гостили присутніх кавою і солодким. У зв'язку зі Святом, Леся Крупа уладила виставку книжки жіночого пера. Поодинокі референтки працювали у своїх ділянках. Референтки суспільної опіки відвідували хворих, старших віком та вислали 4 пакунки до сиротинця в Бразилії та 1 на Україну. Вони також зібрали 200.00 дол. на стипендію для одного студента в Бразилії.

Пані з господарської референтури доклали багато зусиль, організуючи продаж печива, що у великій мірі підсилює невеличкі фінансові фонди Відділу та допомагає вив'язатись із наших грошових зобов'язань до Централі. Останніми тижнями Відділ веде посилену акцію збірки на Музейний Фонд СУА поміж членками та громадянством.

Ірина Скочдополь

Увага! ГАРТФОРД і ОКОЛИЦЯ! Увага!

З НАГОДИ СВЯТКУВАНЬ

25-ліття Пластової Станиці в Гартфорд, Конн.

є заплановані:

ЗАБАВА – на 28 лютого 1976 р.

БЕНКЕТ – на 15 травня 1976 р.

Проситься ласкаво ці дати собі записати.
Подробиці будуть своєчасно подані.
За ЮВІЛЕЙНИЙ КОМІТЕТ:
пл. сен. Володимир Лучкань (голова)
пл. сен. Зірка Рудик (писар)

Ірина Фединишин

Після великого успіху у Чікаґо буде мати
ВИСТАВКУ НОВИХ ТВОРІВ
23, 30 листопада і 7 грудня 1975 р.
у горішній залі
Української Православної Катедри св. Тройці
359 Брум ст., Ню Йорк
від год. 11:30 до 4-ої по пол.

•

крім того
проф. РОМАН РЕЙНАРОВИЧ
(St. John University)
виголосить о год. 1:30 РЕФЕРАТ

Українська Повстанська Армія на Закерзонні 1944-1947

Просимо Шановне Громадянство о численну участь.
Вступ за добровільними датками.
ПАРАФІЯЛЬНА РАДА

Увага! ПАССЕЙК, Н. Дж. й ОКРУГА! Увага!

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ
42-ий ВІДДІЛ ім. Т. ШЕВЧЕНКА в ПАССЕЙКУ
запрошує всіх своїх Членів і Українське Громадянство на

ЮВІЛЕЙНИЙ БЕНКЕТ

ДЛЯ ВІДЗНАЧЕННЯ
60-річчя свого існування
який відбудеться
в неділю, 7-го грудня 1975 р.
о год. 4-ій по пол.
в Українській Централі
при 240 Hope Avenue, Passaic, N.J.

В ПРОГРАМІ:

12-та год. — СЛУЖБИ БОЖІ в обох Українських Церквах.
Год. 4-та по пол. — ЮВІЛЕЙНИЙ БЕНКЕТ.

- Відкриття — Голова 42-го Відділу І. ВЛИХА.
- Ювілейна промова — П. ГОЛОВАЧУК.
- Вандурист — С. ПАЛКА.
- Історичний перегляд 42-го Відділу УНСоюзу — інж. В. ВАКАЛЕЦЬ.
- Пластовий співочий гурток „КОВЗА", Пассейк — дир. А. ФАРМІГА.
- Слово головного предсідника Й. ЛИСОГОРА.
- Фортепіянове сольо — пластунка юначка МАРТА ШРАМЕНКО.
- Гуморист — С. МАГМЕТ.
- Українські народні танці — ОСЕРЕДОК СУМА Пассейк, під кер. Р. СТАТКЕВИЧА.
- Тостмайстер — В. МОЧУЛА.

Вступ 10.00 дол. від особи.
Зголошуватися просимо телефонічно до:
Петра Головачука, тел. 478-8347 і
Василя Марущака, тел.: 546-8787.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗИЧНИЙ ІНСТИТУТ АМЕРИКИ, ІНК.

Неділя, 23-го листопада 1975 року
год. 5-та по пол.
В РЯМКАХ СВЯТКУВАНЬ 200-ЛІТТЯ АМЕРИКИ
І 100-ЛІТТЯ УКРАЇНСЬКОГО ПОСЕЛЕННЯ

ПЕРШИЙ КОНЦЕРТ

визначних учнів і струнного ансамблю Українського Музичного Інституту

при співучасті
Хору СУМА „Жайворонки"
Ввесь дохід призначений на піддержку Шкіл св. Юра і УМІ в Ню Йорку.

Авдиторія Школи св. Юра в Ню Йорку

83-ій Відділ Союзу Українок Америки

ВЛАШТОВУЄ

ЯРМАРОК

Неділя, 23-го листопада 1975 р.
в домівці оо. Василіян
27 Схід 7-ма вулиця
в Ню Йорку, Н. Й.
(Навпроти церкви св. Юра)
від години 9-ої рано – 2-ої по пол.

В продажу будуть ВИШИВАНІ СЕРВЕТКИ, СОРОЧКИ, ПРИКРАСИ НА ЯЛИНКУ, КНИЖКИ та ІГРАШКИ, КЕРАМІКА та ЕМАЛІ, ДОМАШНЄ ПЕЧИВО.

ЗГАДУЮЧИ В МІСЯЦІ ЛИСТОПАДІ Ц. Р. 50-ЛІТНЮ РІЧНИЦЮ НАШОГО ВІНЧАННЯ,
складаємо з тої нагоди на РІДНУ ШКОЛУ скромний даток 100.00 долярів.
АННА і ПЕТРО МЕЛЬНИКОВИЧ
Детройт

УКРАЇНСЬКИЙ КОНҐРЕСОВИЙ КОМІТЕТ АМЕРИКИ
УКРАЇНСЬКИЙ КОМІТЕТ РОКУ ЖІНКИ
влаштовує

„ГОЛОДНИЙ ОБІД"

Поклін Жінкам Політв'язням

ПРОГРАМА:

- Вступне слово — мґр ІВАН ВАЗАРКО.
- „Шість Нескорених" — сценічна картина Г. Подоляники, під мист. кер. ІВАННИ КОНОНІВ.
- АНСАМБЛЬ ВАНДУРИСТОК ім. ЛЕСІ УКРАЇНКИ з Бавнд Бруку, Н. Дж.
- Духовий зв'язок з Україною — С. ВУКШОВАНА.

Імпреза відбудеться
в неділю, 30 листопада 1975 р.
в УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДНОМУ ДОМІ
при 140-142, 2-га Авеню в НЮ ЙОРКУ, Н. Й.
Початок о год. 2-ій по пол.
ВВЕСЬ ДОХІД ПРИЗНАЧЕНИЙ НА ОБОРОНУ І ДОПОМОГУ УКРАЇНСЬКИМ ЖІНКАМ ПОЛІТВ'ЯЗНЯМ.
Прийдіть самі і запросіть Ваших приятелів і знайомих.
Допоможіть доброму ділу.

КОМІТЕТ ОБ'ЄДНАНИХ АМЕРИКАНСЬКО-УКРАЇНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ ВЕЛИКОГО НЮ ЙОРКУ
Метрополітальний Відділ Українського Конґресового Комітету Америки
ПОВІДОМЛЕННЯ
В неділю, 7-го грудня 1975 р.
о год. 3-ій по полудні
відбудуться в ДОЛІШНІЙ ЗАЛІ
УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ
в НЮ ЙОРКУ, Н. Й.

ЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
Об'єднаних Українсько-Американських Організацій Великого Ню Йорку

ЗІ СЛІДУЮЧИМ ПОРЯДКОМ:

1. Відкриття Зборів.
2. Вибір Президії Зборів.
3. Вибір Комісій Зборів.
4. Відчитання протоколу з попередніх зборів.
5. Звіт Управи, Контрольної Комісії та Громадського Суду.
6. Дискусія над звітами та уділення абсолюторії.
7. Вибір нових завідуючих органів.
8. 200-річчя Америки та 100-річчя Українського Поселення в ЗСА.
9. Інші біжучі справи.
10. Закриття Зборів.

Організації беруть участь в Загальних Зборах через своїх умандатованих відпоручників, а саме: ОДНОГО — коли організація має нижче 100 членів, ДВОХ — коли має від 100-500 членів, та ТРЬОХ — коли має повище 500 членів.

Просимо до часу зборів вирівняти всі залеглі вкладки.

За ПРЕЗИДІЮ:
Роман Гуглевич, голова — Онуфрій Германюк, секретар

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого, Незабутнього
МУЖА, ТАТА та БРАТА
бл. п.
ВАСИЛЯ ТАТАРИНА
будуть відслужені
ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ
26-го листопада 1975 року
у Церкві СВ. КОНСТАНТИНА у МІННЕАПОЛІСІ та
у катедрі СВ. ОТЦЯ НИКОЛАЯ в ЧІКАҐО.
Про молитви за спокій душі Покійного просять:
дружина МАРІЯ
донька МИРОСЛАВА з Родиною
та брат ДМИТРО з Родиною

Ділимося сумною вісткою,
що в суботу, дня 15-го листопада 1975 року
відійшла у Вічність на 87-му році життя в Україні,
наша Найдорожча
МАМА і БАБУНЯ
бл. п.
ЄВДОКІЯ БІГУН

•

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ
відправиться в НЕДІЛЮ, дня 30-го ЛИСТОПАДА, о год. 9:15 рано в церкві СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ в НЮАРКУ, Н. Дж.

Горем прибиті:
син — ЯРОСЛАВ з дружиною НАДЕЮ і дітьми РЕНАТОЮ і ЮРКОМ
донька — МИРОСЛАВА з чоловіком ЗЕНОНОМ і дітьми ОРЕСТОМ, ІРКОЮ і МАРКОМ

Ділимося сумною вісткою з Побратимами і Приятелями, що 6 листопада 1975 р. відійшов у Вічність
наш Дорогий БАТЬКО, ДІДУСЬ, ПРАДІДУСЬ і БРАТ
св. п.
ДМИТРО ОЛЕКСАНДРОВИЧ КОБИЛЯНСЬКИЙ

чотовий кінної сотні 8-ої бриґади, 3-ої Залізної Стрілецької Дивізії Армії УНР, нагороджений відзнакою „Хрест Залізного Стрільця".
Народжений Покійний 15 серпня 1899 р. в с. Броannиця, Могилів-Подільського повіту.

ПОХОРОН відбувся в суботу, 8-го листопада ц. р. в Ню Гейвен, Конн., на цвинтарі Всіх Святих.

Дружина ПАВЛИНА
Сини: РОМАН і ЮРКО з Родинами
Доньки: ОЛЕНА, ІРИНА і МАРІЯ з Родинами
Брат МИХАЙЛО з Родиною
12 внуків і 1 правнук
Побратими-Однополчани

ТЕАТРАЛЬНА СТУДІЯ МОЛОДІ при ПАРАФІЇ СВ. ВОЛОДИМИРА й ОЛЬГИ в ЧІКАҐО
ставить п'єсу-фантазію на 3 дії з часів останньої війни

„НЕПЕРЕМОЖНИЙ КЛИЧ"

ЖИВА АКЦІЯ • СПІВИ • ТАНЦІ

Увага! Всі місця нумеровані.
Irvington, N.J.
29 листопада 1975 р.
Год. 7-ма вечора
Irvington Highschool Auditorium

Увага!
Philadelphia, Pa.
30 листопада 1975 р.
Год. 4-та по пол.
Olney Highschool

ТОВАРИСТВО УКРАЇНСЬКИХ ІНЖЕНЕРІВ АМЕРИКИ — ВІДДІЛ НЮ ДЖЕРЗІ
пригадує, що

ТРАДИЦІЙНА НОВОРІЧНА ЗУСТРІЧ

відбудеться в середу, дня 31 грудня 1975 р.
в Summit Suburban Hotel, Summit, N.J.

УПРАВА ВІДДІЛУ

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

ЄВАНГЕЛЬСЬКЕ БОГОСЛУЖЕННЯ НА СОЮЗІВЦІ

Союзівка. — В суботу, 22 листопада ц. р. о годині 8-ій вечором тут, на цій оселі УНСоюзу, заходами Євангельської Української Церкви (парафія в Юнійон, Н. Дж.) відбудеться Богослуження, в часі якого будуть виконані найновіші євангельські пісні з України хором і квартетом, як також духовою оркестрою. Буде також представлена радіопрограма, яку щотижня передається в Україну з цієї парафії.

МИСТЕЦЬКИЙ ЯРМАРОК 83 ВІДДІЛУ СУА

Ню Йорк. — Заходам Управи 83-го Відділу Союзу Українок Америки тут в неділю, 23-го листопада ц. р. від год. 9-ої рано до 2-ої по полудні в приміщенні оо. Василіян, 27 Схід 7 вулиця, відбудеться мистецький ярмарок. Можна буде набути вишивки, забавки прикрашені взорами, придатні на різдвяні подарунки, вишиваний дитячий одяг, прикраси на ялинку, печиво тощо.

ВИСТАВКА ЕМАЛІЙ ШОНК-РУСИЧА

Балтімор, Мд. — В залі „Самопомочі" при 239 С. Бродвей тут в в п'ятницю, 21-го листопада ц. р. о год. 8-ій вечора відбудеться відкриття виставки емалій К. Шонк - Русича. Буде виставлено також кілька ікон з XVII-XIX століття. Виставку можна буде оглядати також ви суботу, 22-го листопада від год. 2-7 і в неділю від 10-4.

ВШАНУЮТЬ ПОЛІТВ'ЯЗНІВ

Аллентавн, Па. (А. Г.) — В неділю, 23-го листопада, о год. 2-ій по полудні буде відкриття вмурованої таблиці під ялинкою, яка була присвячена дітям в Україні. Це буде в публічному парку Розенгарден при Лінден вулиці в Аллентавні, Па. Того самого дня в год. 3.30 по полудні в залі української церкви в Ветлегемі, Па., на перетині вулиці Кенмор і Юніон Бульвар відбудеться академія для вшанування Жінки-Політв'язня в Україні.

Український Літературно Мистецький Клюб Ню Йорк, Н.Й.

З Літературно-Мистецького Клюбу у Ню Йорку інформують, що в п'ятницю, 21-го листопада ц. р. о год. 7.30 вечором тут заходами Клюбу і 64-го Відділу Союзу Українок Америки відбудеться вечір на тему: „Український Вертеп". Історію українського вертепу прочитає Любов Волинець. У другій частині буде висвітлено „Наш вертеп в прозірках" Слави Геруляк.

ІРИНА ПАВЛИКОВСЬКА

(Закінчення зі стор. 2-ої)

останньому році прийняла обов'язки заступниці голови. На ширшій нараді представників товариств і організацій, що входять у склад Ради УГО за патріярхальний устрій, 15-го серпня ц. р., слухала з найбільшим зацікавленням звітування голови Ради УГО М. Хом'яка про історичну подію в базиліці св. Петра в Римі — проголошення Блаженнішого Йосифа І патріярхом під час урочистої Служби Божої на свято Верховних апостолів св. Петра і Павла 12 липня ц. р., про хід „українських днів" у Римі тощо. Вислови співчуття опечаленій родині надійшли теж від Блаженніших: патріярха Йосифа І. і первоієрарха УГПЦ митрополита Андрея. Тому не дивно, що вістка про смерть сл. п. Ірини Павликовської в четвер 25-го вересня 1975 р. сколихнула до живого українським громадянством Едмонтону і розійшлася блискавкою по Канаді, ЗСА та цілому світі. На похорони одної із найвизначніших українських жіночих діячок явились масово українці Едмонтону й делегатки ЛУКЖ Альберти та Канади, представниця СФУЖО і шкільна товаришка та приятелька Покійної Степанія Пушкар з Філядельфії, сестра Ярослава Зарицька з Ню Йорку з чоловіком д-ром Мироном, сестрінка Харитя Литвин з Філядельфії. З Ванкуверу приїхали: голова Крайової Управи ЛУКЖ п-і Віра Бучинська, член Крайової управи і колишня голова М. Дима, і суддя М. Савринко. Із Саскатуну приїхали: голова епархіяльної управи ЛУКЖ п-і Дуда, колишня голова цієї ж управи М. Бабин, референтка народного мистецтва А. Баран, К. Гнатюк і п. Ленарт; з Йорктону приїхала колишня голова крайової управи ЛУКЖ Стефанія Потоцька з чоловіком д-ром Петром і п-на А. Жук з Айтуни. З Калгари в Альберті приїхали п-ні: голова відділу ЛУКЖ Лідія Гладишевська, Олена Гладишевська та Ольга Мостова, далі п-ні з Монцеру, Вегривил, Мирнам, Глендон, Лойдминстер і явилися головно членкині відділів Едмонтону. Членкині ЛУКЖ, з горіючими свічками в руках, уставились двома рядами від входу до передвходу катедрального храма св. Йосафата, творили почесну сторожу. Взяли теж участь пластунки — юначки з прапором і пластуни — сеніори. До панахиди в неділю, 28-го вересня 1975 р., при заповненім вщерт катедральнім храмі св. Йосафата, станув Владика Ніл у сослуженні обох митрофорних протоієреїв: о. пароха Юрія Ковальського і ред. М. Сопуляка, о. крилош. В. Чопея, голови Т-ва св. Андрея о. Я. Федуника, о. ігумена Р. Мельника, ЧСВВ та о. М. Мартинкова. Співав чоловічий хор „Дніпро" під орудою Р. Солтикевича. По панахиді Владика Ніл зупинився в своєму надгробному слові над важливішими подіями з життя Покійної.

У понеділок 29-го вересня, церква знов заповнена вщерть, а тіло Покійної проходить поміж почесну сторожу, заупокійну Службу Божу відслужив митрофорний протоієрей о. Ю. Ковальський в сослуженні оо. крилошан: В. Чопея і М. Дядя, о. д-ра П. Качура, о. Федуника, о. Д. Гната та о. Б. Снігуровича в приявності Владики Ніла на троні. По Службі Божій о. парох Ковальський попрощав Покійну гарно обдуманим словом і подав синтезу її різногранної діяльности. Після панахиди тлінні останки Покійної відводить на цвинтар св. Михаїла довжелезна валка авт. Над могилою прощають Покійну: голова д-р М. Снігурович від Централі Українців Католиків і Наталка Яніцька, голова від епархіяльної управи ЛУКЖ. Піснею „Видиш брате мій" і молитвами за душу Покійної закінчено похоронні Богослуження на цвинтарі. По похороні зійшлись учасники до залі під катедральним храмом на тризну, що її підготовили членкині обох відділів ЛУКЖ — „Доброї Волі" під проводом п-і Лисик. Тоді попрощала Покійну Степанія Пушкар, з якою ввесь час співпрацювала в останніх 50-ох роках. Від Крайової Управи ЛУКЖ промовляла опісля Віра Бучинська, а від Провінційної Ради КУК голова інж. М. Бойко. В імені родини Покійної склав подяку усім зять інж. В. Кунда.

В сороковий день смерти св. п. Ірини Павликовської о. митрофорний протоієрей Ю. Ковальський відслужив у неділю 2 листопада ц. р. о год. 5-ій пополудні Службу Божу в сослуженні о. крилош. М. Дядя в катедральному храмі св. Йосафата та панахиду. Опісля відбулись жалібні сходини в залі під катедральним храмом, де промовляли: о. крилош. М. Дядьо, голова Неоніля Дмитрук від Т-ва українських музик; п. Король, заступник голови будівельного комітету будови культурного осередку при катедральному храмі і голова Ради УГО за патріярхальний устрій ПУКЦ М. Хом'як. Після того ЛУКЖ — „Добра Воля" гостила учасників.

Слід згадати, що на похорони Покійної учасники склали 856 дол. на патріярший фонд ПУКЦ. Збірку перевели пані: І. Іванусів та С. Климкович, підготовив її інж. Я. Іванусів; на епархіяльний музей ЛУКЖ зібрано 908 дол., на будову культурного осередку молоді 285 дол., на видавничий фонд ім. Ірини Павликовської при СФУЖО 200 дол., на Шевченківську Фундацію 100 дол і скорено на Служби Божі. Збірки перевели пані: А. Бумбак, М. Демчук, Л. Осташевська, М. Поренчук, О. Рослик і М. Хаба.

(Кінець)

Ювілей Михайла і Агнети Гентошів

Агнета і Михайло Гентоші

В суботу 1-го листопада ц. р. заслужений союзовий і громадський діяч Михайло Гентош і його дружина Агнета з дому Рокоских, в колі своїх дітей, внуків, правнуків, численної рідні і приятелів відсвяткували 60-ліття їхнього подружжя.

Михайло Гентош народився в селі Кростенко, Західня Україна, а відтак молодим юнаком виїхав до Америки і поселився у місцевості Делано, Пенсильвенського стейту де й одержав працю на залізниці. В 1911 році його номіновано форманом і на цій праці він залишився до відходу на емеритуру 1960 року. Незалежно від заробіткової праці Михайло Гентош був і далі є активним працівником УНСоюзу, сповняючи обов'язки секретаря 305-го Відділу понад 40 років, 20 років був головою Округи Твердого Вугілля, а тепер залишився почесним головою згаданої Округи. Він довгі роки також був податковим урядовцем місцевості Делано.

Пані Агнета Гентош родилася в Гейзл Вруку, близько Делано і це було причиною зустрічі молодих тому 60 років. Вінчання молодої пари відбулося 6-го листопада 1915 року в церкві св. Івана Хрестителя у Фріленді, Па., вінчав молодят о. Андрій Панчо.

Молодій парі Господь післав семеро дітей, з того 5-ох синів: Михайла, Василя, Івана, Данила і Йосифа та дві дочки Сузанну і Елізабет. Всі п'ять синів і дочка Сузанна були учасниками Другої світової війни і на різних фронтах боролися за свободу американського та інших народів.

Ювілейний обід був милою несподіванкою для ювілятів; відбувся у Скрефорд ресторані в Гомтавні, Па. В гостині взяли участь всі сини з дружинами, дочки з мужами, внуки, правнуки, а також ближча і дальша родина та знайомі приятелі. УНСоюз на тому родинному святі репрезентував головний організатор Степан Гавриш. Запрошено також до участи в ювілейному святі голову Лігай-Велійської Округи, головну радну Анну Гарас.

Обов'язки тостмайстра сповняв зять Ювілятів Буртон Малоні, який в імені синів, дочок, зятів, невісток, внуків, правнуків і присутніх привітав Ювілятів з 60-річним ювілеєм, побажавши їм кріпкого здоров'я, відтак присутні відсвівали їм многолітство.

Гостину, молитвою розпочав о. Реймонд Ревак, парох української католицької церкви Пресвятої Богородиці в Брістолі, Па., відтак виголосив промову, вказавши на примірне родинне життя ювілятів, з якими знайомий від довгих років.

Про заслуги і віддану довголітню працю Михайла Гентоша для УНСоюзу і української громади говорив Степан Гавриш. Відтак в асисті Анни Гарас вручив М. Гентошові спеціяльно приготовану почесну плякету, символ вдячности УНСоюзу за його примірну працю. Почесну плякету вручено й для пані Гентош за 50-літнє членство в УНСоюзі.

Попрошений до слова Михайло Гентош дякував дітям за милу несподіванку, а головно ініціяторам гостини доні Елізабет, та синам Іванові і Данилові. Він також висловив щиру подяку й іншим членам родини та всім гостям. Ювілятка — пані Гентош, зі зворушенням дякувала дітям і всім учасникам весільної гостини.

Гостину — молитвою закінчив о. Реймонт Ревак, а відтак відбувся традиційний поділ весільним короваєм. Богослужбу в наміренню здоров'я ювілятів відслужив о. Теодор Данусяр, парох української католицької церкви св. Миколая в Магоні Ситі 6-го листопада, що був днем 60-річного ювілею.

С. Г.

ДЕНЬ ПОДЯКИ В РОЧЕСТЕРІ

Рочестер, Н. Й. — В неділю, 23-го листопада ц. р. о год. 1.30 по полудні тут в українській баптистській церкві при 2052 Ст. Пол вулиці відбудеться День Подяки за життя із урочистістю святого за вірою хрещення. Головним промовцем буде голова Всеукраїнського Євангельсько-Баптистського Братства пастор Олекса Гарбузюк.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 23 ЛИСТОПАДА 1975 р.

ТРЕНТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запор. Січ 245 Відд. о год. 2-ій по пол. в залі УНДому при 479 Jeremiah Avenue. Проситься чл. прибути. — М. Голінко, голова, М. Мартиненко, секр.

ТАРЗАН, Ч. 7398. Успішна тактика хижака

Неприв'язані коні, які спершу стояли нерухомо, неначе зачаровані ревом чорної потвори, що „летіла" на них, раптом зірвались з місця...

...Але тактика хижака увінчалась успіхом, бо пантера скочила на шию коня!